

Bidrag, de faa — det er for Tiden 12 Kr. til de yngste og 24 Kr. til de ældste — fra i den Hjælp, som det vil blive nødvendigt for enkelte af dem at søge, naar de tvungne af Omstændighederne maa søge Alderdomshjælp. Jeg ved ikke, om det er saa, men det fortælles, at inden for Københavns Kommune har Spørgsmaalet været oppe og er der blevet løst paa den Maade, at over for Folk, der havde en lignende privat Hjælp, blev denne kun regnet halvt. De fik altsaa som personligt Udbytte, om jeg saa maa kalde det, Halvdelen af, hvad de selv havde erhvervet i de Aar, de levede under disse Forhold. Det er en Ting, der ligger mig stærkt paa Sinde, og som jeg vilde sætte megen Pris paa at opnaa. Selv om det kun kan ske ad rent frivillig Vej og ikke ifølge en Befaling, tvivler jeg dog ikke om, at Kommunerne paa mange Steder vilde tage Hensyn til et saadant Cirkulære fra Ministeriet, hvad der vilde give yderligere Støtte til, at de Folk, der leve under meget smaa Kaar, sætte alt ind paa at bevare deres Selvstændighed hele Tiden igennem. Det vil give dem stor Styrke til at vedblive at gaa ad disse Veje, hvad der sikkert for alle var det ønskeligste.

Hvad i øvrigt det foreliggende Forslag angaar, skal jeg ikke indlade mig paa Enkeltheder. Jeg har ikke kunnet sætte mig tilstrækkelig ind i alle Enkeltheder desangaaende, saa at jeg kan være sikker paa, hvorledes det vil komme til at virke. Men i en Henseende maa jeg være enig med det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (Knudsen), og det er, at man maatte kunne lempe det saaledes, at man kom til at tage stærkere Sigte paa at hjælpe dem, han kaldte de fattige. For øvrigt tror jeg, den her nævnte Maade i og for sig er den rigtigste, nemlig at man kommer til en Bedømmelse af Formue og Vilkaar paa det Tidspunkt, vedkommende skulde have Hjælpen. Jeg har tidligere tænkt mig, at det skulde bedømmes paa et tidligere Trin, saaledes at man gennem Stat og Kommune ydede et Tilskud til vedkommende, som saa selv tilskød en Del, men jeg ser nok, at det havde sine Vanskeligheder, da Formueomstændighederne af forskellige Grunde tidt kunne være skiftende. Men hvis man skal gaa den Vej, Forslaget gaar, og som jeg tror er den rigtige, at man først skal bedømme Formuestillingen og Retten til at faa delvis Hjælp af Staten paa et senere Stadium, forekommer det mig muligt, at der maa kunne findes en Vej, som gjorde, at man

i Stedet for at give den mest, som ogsaa selv gav mest — jeg ser nok, at det matematisk set vilde være retfærdigt — kom til at give den mest, som vel har betalt mindst, men som har den største Trang. Jeg ved ikke, hvorledes det skal ordnes, men det vil være de kommende Forhandlingers Sag at finde Vej til en Gennemførelse deraf.

Jeg skal ikke udtale mig nærmere angaaende Enkeltheder i Forslaget, men kun anbefale det til videre Fremme og til grundig og indgaaende Behandling i et Udvalg. Jeg skønner nemlig ikke rettere, end at der en Gang maa kunne komme noget godt ud deraf. Men som det gamle Ordsprog siger: Mens Græsset gror, dør Horsemø'r, og jeg gentager derfor min Henstilling til den højtærede Minister, om ikke dog den Ting, jeg nævnedes, kunde gøres. Det vilde sikkert have en god Virkning straks. Man kunde saa arbejde videre paa dette, og det vil nok en Gang finde sin Løsning. Jeg vil føje til, at skønt jeg ikke tør haabe nogen Løsning i denne Samling, vil jeg dog ligesom det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds ønske, at der maa kunne fremskaffes om ikke tilstrækkeligt — det er et stærkt Udtryk — saa dog et større Materiale til Forstaaelse af Forholdene, end vi nu have. Der vilde saa være vundet meget, hvis vi kunde naa her i Udvalget til indbyrdes Forstaaelse af, hvorledes dette kunde komme de fattigste, de mest trængende særligt til gode. Der vilde da være vundet saa meget, at jeg saa for øvrigt godt kunde gentage den Tak, der er bragt de ærede Forslagsstillere, fordi de have lagt dette Forslag paa Tingets Bord. Med disse Ord skal jeg anbefale videre Forhandling ud fra de Hovedtanker, jeg her har antydet.

Indenrigsministeren (Bramsen): Hvilken Mening man end har om det her foreliggende Forslag i principiel Henseende — og der er jo kommet forskellige Meninger til Orde under Forhandlingen her — tror jeg dog, at alle kunne være enige om, at det er et Forslag, der er vel gennemtænkt og frembyder et folgeværdigt Eksempel ved den Flid og Omhyggelighed, hvormed det er udarbejdet, og dette fortjener saa meget større Ros, som det i Virkeligheden behandler et af de allervanskeligste Temaer. Foruden disse Fortrin, at Forslaget er vel udarbejdet og vel gennemtænkt, har det ogsaa en Række Fortrin i sit Indhold, og naar Talen er om Alderdomsforsørgelse og Alderdomsforsikring, mener jeg, at det i Stedet for Afhandlinger, Kommissionsbe-